

Bilag til Forsl. t. L. om det kgl. Teaters Stilling og økon. Forhold.

Og for det med *Ret til Alderdomsforsørgelse* ansatte Personale vilde en Overenskomst næppe heller kunne træffes. Det tør nemlig antages, at den pensionsberettigede Del af Personalet, i Tilfælde af at Teatrets Drift gaar over i private Hænder og dermed Grundforudsætningen for det af Personalet indgaaede Engagement bortfalder, kan have Ret til at forlange Afsked med Pension, uden at dette skulde hindre dem i umiddelbart derefter at modtage et nyt Engagement hos den nye Bestyrelse. Og hvis — som sandsynligt er — en saadan Ret juridisk tilkendes dem, er der ingen Tvivl om, at de jo vil gøre Brug af den. Men i samme Øjeblik har Alderdomsforsørgelsesfondet ophørt at eksistere. Og samtidig har enhver Optræden, der dikteres af Hensyn til de bestaaende Tilstande, mistet al rimelig Grund.

ad B.

Situationen vilde altsaa ikke i væsentlig Grad blive forskellig fra den, som vilde fremkaldes, saafremt den private Bestyrelse forlangte at staa fuldstændig fri saavel overfor Valget af Personale som overfor Administrationen af samme — en Fordring, som den næsten *maatte* stille, naar den skulde overtage Teatrets Ledelse for egen Risiko. En *fuldstændig Afskedigelse af Personalet* (med tilhørende Opløsning af Feuregulativ og Alderdomsforsørgelsesplan) vilde da blive en uundgaelig og naturlig Følge af den delvis private Ordning, ligesom den *maatte* blive det i Tilfælde af Nationalteatrets Ophævelse. Thi et Arrangement, baseret paa Overenskomst med den enkelte, vilde sikkert vise sig at støde paa uovervindelige Vanskeligheder, naar Statens Forpligtelse over for vedkommende Kunstner eller Funktionær væsentligt blev afhængig af den nye Bestyrelses Skøn over den paagældendes Evner. Men dette Forhold *maatte* da atter forpligte Staten til at forsørge Teatrets Kunstnere og Funktionærer i Lighed med, hvad der tidligere er udviklet.

2.

Den delvis private Drift vilde saaledes komme til at koste Staten en meget betydelig aarlig Sum til Understøttelser, samtidig med, at den aarlige Subvention skulde udredes.

Og endnu dyrere vilde Overdragelsen af Teatret til Privatmænd blive for Staten, hvis den ovenfor omtalte Eventualitet skulde indtræde, nemlig, at Staten, i Tilfælde af Konsortiets *Fallit*, paa ny selv *maatte* overtage Ledelsen af Driften. For denne ubehagelige Mulighed er Staten bestandig udsat, saalænge den udlaaner sit Teater; og det er rimeligt, at den Tilstand, i hvilken Anstalten efter kritiske Tidens haarde Udnyttelse vilde blive tilbageleveret Staten, *maatte* blive en saadan, at det vilde koste megen Tid og mange Penge atter at bringe Nationalscenen paa Fode.

I kort Resumé maa da fastslaaes, at Forslag B. i lige saa ringe Grad som Forslag A. aabner en for Staten værdig Udvej til at klare Utilfredsheden over dens Forhold til Nationalteatret, ligesaa lidt som samme Forslag yder Statskassen Udsigt til pekuniære Lettelser, men snarere til det modsatte.

Resumé.

6.

I Forslag C., det sidste af de anførte, tales der ikke om nogen Op-hævelse af Nationalteatret, hverken fuldstændig eller delvis. Som underforstaaet Basis for dette Forslag hviler den Opfattelse, at Staten har en selvfølgelig Forpligtelse til at understøtte dramatisk Kunst, og at denne Forpligtelse bedst fyldestgøres, naar Teatrets Chef er en af Staten indsat lønnet Embedsmand, som ikke personlig er pekuniært interesseret i Teatrets Drift, men hvis Virksomhed i Institutionens Tjeneste i første Række dikteres af kunstnerisk Interesse.

ad C.